

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր քառասունինը

Աստծո խորհուրդը Հայտնված. Աստվածության և մարդկության միավորումը

Jeff Pippenger

2024-03-21

Մենք քննարկում էինք Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ խոսքում ներկայացված պատմությունը: Այժմ անդրադառնում ենք այդ խոսքի ներսում եղած պատմական ներքին գծին, որը ներկայացնում է երկրի գազանի բողոքական եղջյուրի պատմությունը: Մենք որպես հղման կետ օգտագործում ենք Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխում ներկայացված երկու փայտերի միավորումը՝ բացահայտելու համար Աստծո խորհուրդը, երբ երրորդ հրեշտակի գալստյան ժամանակ Քրիստոս Իր աստվածությունը միացնում է մարդկությանը: Տող առ տող, Աստծո խորհրդի լուրը, որը Հովհաննեսը ճանաչեց որպես յոթներորդ փողի հնչելու ժամանակ ավարտվող, առաքյալ Պողոսի միջոցով առանձնապես ուղարկվեց Լատդիկեին: Եզեկիելի, Հովհաննեսի և Պողոսի վկայությունը համընկնում է նույն Աստծո խորհրդի հետ, որը ներկայացված էր 1888 թվականին Ջոնսի և Վազոների պատգամի մեջ, և որը Լատդիկեին ուղղված լուրն էր:

Որովհետև կամենում եմ, որ դուք իմանաք, թե ինչ մեծ պայքար ունեմ ձեզ համար, և նրանց համար, որ Լաճիկեյայում են, և բոլոր նրանց համար, որ մարմնով իմ երեսը չեն տեսել. որպեսզի նրանց սրտերը մխիթարվեն՝ սիրով միացած լինելով, և հասնեն հասկացողության լիակատար համոզվածության ամբողջ հարստությանը՝ ճանաչելու Աստծու, և Հոր, և Քրիստոսի խորհուրդը, Որի մեջ ծածկված են իմաստության և գիտության բոլոր գանձերը: Կողոսացիս 2:1-3.

Քավության գործը՝ աստվածության և մարդկության երկու փայտերը միավորելը, սկսվեց, երբ երրորդ հրեշտակը հասավ, սակայն Պողոսը դիմում է երկու փայտերի միավորման վերջնական և կատարյալ կատարմանը, որը Աստծո խորհուրդն է: Ուստի նա այդ լուրը նույնացնում է Լատդիկիային ուղղված լուրի հետ, որը նախ հասավ 1856 թվականին, ապա կրկնվեց 1888 թվականին, և ապա իր կատարյալ կատարումը գտավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Պողոսը տաճարը ներկայացնում է երկակի բնույթով, երբ ներկայացնում էր Աստծո խորհուրդը, որը պետք է ավարտվեր յոթերորդ փողի հնչելու ժամանակ: Նա այդ խորհուրդը բաժանում է գլխի և մարմնի:

Եվ նա է մարմնի՝ եկեղեցու գլուխը. նա է սկիզբը, մեռելներից անդրանիկը, որպեսզի ամեն ինչում ինքը գերազանցությունը ունենա: Որովհետև Հորը հաճելի եղավ, որ ամբողջ լիությունը բնակվի նրա մեջ. և, նրա խաչի արյունով խաղաղություն հաստատելով, նրա միջոցով ամեն բան հաշտեցնի իրեն հետ. նրա միջոցով, ասում եմ, թե՛ երկրի վրա եղածները, թե՛ երկնքում եղածները: Եվ ձեզ, որ մի ժամանակ օտարացած էիք և ձեր մտքով թշնամիներ՝ չար գործերով, այժմ նա հաշտեցրեց իր մարմնի մարմնով՝ մահվան միջոցով, որպեսզի ձեզ ներկայացնի սուրբ, անարատ և

անպախարակելի իր առջև. եթե միայն մնաք հավատքի մեջ՝ հիմնավորված ու հաստատուն, և չշարժվեք ավետարանի հույսից, որը լսեցիք, և որը քարոզվեց երկնքի տակ եղող ամեն արարածի, որի սպասավորը ես՝ Պողոսս, եղա. որն այժմ ուրախանում եմ ձեզ համար իմ կրած չարչարանքներում և իմ մարմնում լրացնում եմ Քրիստոսի նեղությունների պակասը՝ հանուն նրա մարմնի, որ եկեղեցին է. որի սպասավորը եղա ես՝ ըստ Աստծու տնօրինության, որ ինձ տրվեց ձեզ համար, որպեսզի լիովին կատարեմ Աստծու խոսքը: Կողոսացիներին 1:18–25.

Քրիստոսը գլուխն է, որ պետք է ամեն ինչում գերազանցություն ունենա, իսկ Նրա եկեղեցին՝ մարմինը: Միասին գլուխն ու մարմինը ներկայացնում են աստվածության և մարդկության միավորումը, և բացահայտվում է նաև մեկ այլ կարևոր իրողություն: Գլխի և մարմնի փոխհարաբերությունն այն է, որ գլուխը պետք է գերակայություն ունենա մարմնի նկատմամբ: Մարդկանց մեջ, որոնք ստեղծվել են Աստծու պատկերով, բարձր կարողությունները (գլուխը) պետք է իշխեն ստորին կարողությունների (մարմնի) վրա: Միասին նրանք կազմում են մեկ էություն, կամ՝ այն տաճարային բնորոշմամբ, որը Հովհաննեսը պետք է չափեր, ներկայացնում են Սուրբ վայրը (մարդկությունը, մարմինը) և Սրբոց Սրբոցը (աստվածությունը, գլուխը): Թե այս երկուսն ինչպես են միացվում «մեկ փայտի», կամ մեկ մարմնի մեջ, «քավության» գործն է: Պողոսը շարունակում է.

որի սպասավորն եմ ես դարձել՝ ըստ Աստծու տնտեսության, որ տրված է ինձ ձեզ համար՝ Աստծու խոսքը լիովին իրագործելու համար. այն խորհուրդը, որ ծածկված էր հավիտենություններից և սերունդներից, բայց այժմ հայտնված է Նրա սրբերին, որոնց Աստված կամեցավ հայտնի անել, թե ինչպիսին է այս խորհրդի փառքի հարստությունը հեթանոսների մեջ, որը Քրիստոսն է ձեր մեջ՝ փառքի հույսը. Նրան ենք մենք քարոզում՝ ամեն մարդու զգուշացնելով և ամեն մարդու ուսուցանելով ամենայն իմաստությամբ, որպեսզի ամեն մարդու կատարյալ ներկայացնենք Քրիստոս Հիսուսում. որի համար ես էլ տքնաջան աշխատում եմ՝ ըստ Նրա գործության ներգործության, որ գորավոր կերպով գործում է իմ մեջ: Կողոսացիներին 1:25–29.

Հարյուր քառասունչորս հազարի կատարելությունը, որը ներկայացնում է «ամեն մարդու կատարյալ՝ Քրիստոսի մեջ», «Աստծու խորհուրդն» է, այսինքն՝ աստվածայնության և մարդկայնության միավորումը, կամ, ինչպես Պողոսն է ասում, «Քրիստոսը» մարդկության «մեջ՝ փառքի հույսը»: Յոթներորդ Փողի հնչելու օրերում այդ խորհուրդը կատարվում է: Երբ Եզեկիելը նույնացնում է այդ միավորումը, նա՝ գործածում է երկու փայտ, մեկը՝ հյուսիսային թագավորության համար, և մեկը՝ հարավային թագավորության համար, որպեսզի ցույց տա խորհրդանշական կապը, որը տաճարը ներկայացնում է «քառասունվեց» թվով: «Քառասունվեցի» խորհրդանշական կապի փայտը պետք է միացվի «երկու հարյուր քսանի» խորհրդանշական կապին:

Երկու հարյուր քսանը աստվածության՝ մարդկության հետ միավորման խորհրդանշան է: 1611 թվականին Թագավոր Ջեյմսի Աստվածաշնչի հրատարակումից մինչև Միլլերի լուրի առաջին ներկայացումը 1831 թվականին, իսկ ապա այդ լուրի հրատարակումը

1833 թվականին Vermont Telegraph-ում, անցնում է երկու հարյուր քսան տարի: Միլլերի լուրը գիտության աճի ձևականացումն էր, որ բխել էր Աստվածաշնչից, երբ Դանիելի գիրքը 1798 թվականին կնքագերծվեց: 1611 թվականի սկզբնական տարեթվին հրատարակվեց աստվածային մի փաստաթուղթ, իսկ 1831 թվականի եզրափակիչ տարեթվին տեղի ունեցավ մարդկային մի հրատարակություն՝ հիմնված այն աստվածային ճշմարտության վրա, որը 1798 թվականին կնքագերծվել էր:

Այդ երեք թվականները ներկայացնում են ոչ միայն երկու հարյուր քսան տարի, այլև եբրայական «Ճշմարտություն» բառի կառուցվածքը, որը կազմվում է եբրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերի միավորմամբ՝ «Ճշմարտություն» բառը կազմելու համար: Սկզբում՝ աստվածային հրատարակություն, իսկ վերջում՝ մարդկային հրատարակություն, և 1798 թվականը ներկայացնում է գիտելիքի աճ, որը պիտի ի հայտ բերեր ամբարիշտ անձանց մի դաս, որոնք մերժեցին այդ գիտելիքը, և այդպիսով ներկայացրին տասներեքերորդ տառը, որը ապստամբության խորհրդանիշ է: Այդ երկու հարյուր քսան տարվա կապը հաստատվեց առաջին հրեշտակի շարժման մեջ, իսկ երրորդ հրեշտակի շարժումը տալիս է երկրորդ վկայություն:

1776 թվականին հրապարակվեց աստվածային փաստաթուղթ՝ Անկախության հռչակագիրը, և երկու հարյուր քսան տարի անց՝ 1996 թվականին, հրապարակվեց մարդկային փաստաթուղթ՝ «Վերջի ժամանակը» հանդեսը: Մարդկային փաստաթուղթը բխեց գիտության աճից, որ արտադրվել էր վերջի ժամանակին՝ 1989 թվականին, ինչը, ինչպես 1798 թվականը, ծնեց ապստամբություն աստվածային լուրի դեմ, որը ներկայացված էր Անկախության հռչակագրով: 1996 թվականի գիտության աճը ցույց տվեց Ամերիկայի ապագան, երբ այն շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կորցնի այն ազատությունն ու անկախությունը, որ հռչակել էր 1776 թվականին: Սա տալիս է երկրորդ վկայություն, որ երկու հարյուր քսան թիվը ներկայացնում է աստվածության և մարդկության միավորումը, և այդ երկրորդ վկայությունը դրվեց «Ճշմարտություն» ստորագրությամբ, և ներկայացված էր առաջին վկայությամբ՝ առաջին հրեշտակի պատմության մեջ (առաջինը), և երկրորդ վկայությամբ՝ երրորդ հրեշտակի պատմության մեջ (վերջինը):

1776 թվականը նաև նշանավորեց մի ժամանակաշրջանի սկիզբը, որը նախորդեց երկրի գազանի՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության, փաստացի սկզբին: Այդ նախապատրաստական ժամանակաշրջանում ճշմարտության ստորագրությունը կրկին նույնացվեց 1776 թվով, որը նշանավորեց Միացյալ Նահանգների սկիզբը, իսկ 1798-ը նշանավորեց Միացյալ Նահանգների սկիզբը՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: Այդ սկզբի և ավարտի պատմության միջնամասում 1789 թվականը նշանավորեց կենտրոնական տառը, երբ տասներեք գաղութները վավերացրին Սահմանադրությունը: Այդ երեք տարեթվերից յուրաքանչյուրը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգների «խոսելը»՝ 1776 թվականի Անկախության հռչակագրով, 1789 թվականի Սահմանադրությամբ և 1798 թվականի Օտարերկրացիների և Խռովության մասին ակտերով: Այդ պատմությունը

ներկայացնում է քսաներկու տարի, ինչը երկու հարյուր քսանի տասանորդն է կամ տասներորդը, ուստի այն նաև ներկայացնում է Աստվածության և մարդկության միավորման խորհրդանիշը:

Այն ներկայացնում է երկրի գագանի պատմությունը, որը պատկերվում է որպես սկիզբ առնող գառի (աստվածություն) կերպարանքով և ավարտվող վիշապի (մարդկություն) կերպարանքով: 1776 թվականը սկսվում է Անկախության հռչակագրով, որը նշանավորում է աստվածությունը, իսկ Օտարերկրացիների և Խռովարարության ակտերը ներկայացնում են մարդկությունը, և այն քսաներկու տարիների ընթացքում, որոնք նախորդեցին երկրի գագանի իշխանության սկզբին՝ որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն, նախապատկերվում է գառից դեպի վիշապ անցումը:

Հարավային Հուդայի թագավորության դեմ ուղղված դատաստանի երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների սկիզբը կապված է Դանիել գրքի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքում հիշատակված երկու հազար երեք հարյուր տարիների սկզբի հետ: Հուդայում սրբարանի և զորքի կոխտուվելը սկսվեց մ.թ.ա. 677 թվականին, իսկ երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեությունը սկսվեց երկու հարյուր քսան տարի անց՝ մ.թ.ա. 457 թվականին: Հարավային Հուդայի թագավորության փայտը քառասունվեցի խորհրդանիշով կապված է հյուսիսային թագավորության հետ, և նաև կապված է երկու հազար երեք հարյուր տարիների հետ՝ երկու հարյուր քսան կապի միջոցով:

Պողոսը հավակնում էր լինել Աստծո տնօրինության սպասավորը, ապա այն տնօրինությունը, որի սպասավորն ինքն էր, սահմանեց որպես Աստծո խորհուրդը, այսինքն՝ Քրիստոսը ձեր մեջ՝ փառքի հույսը: Նա այս ճշմարտությանը կրկին անդրադառնում է, երբ գրում է Տիմոթեոսին:

Եվ անվիճելիորեն մեծ է աստվածապաշտության խորհուրդը. Աստված հայտնվեց մարմնի մեջ, արդարացվեց Հոգով, երևաց հրեշտակներին, քարոզվեց հեթանոսներին, հավատացվեց աշխարհում, համբարձվեց ի փառս: Ա Տիմոթեոս 3:16.

Պողոսն այստեղ ասում է, որ աստվածապաշտության խորհուրդը Աստված է՝ մարմնի մեջ հայտնված: Աստված Գլուխն է, իսկ մարմինը՝ մարմինը: Աստվածապաշտության խորհուրդը Քրիստոսն է հավատացյալի մեջ. դա աստվածության և մարդկության միավորումն է: Պողոսը նաև ամուսնության փոխաբերությունն է գործածում, ինչպես և Ովսեեն:

Որովհետև մենք Նրա մարմնի անդամներն ենք՝ Նրա մարմնից և Նրա ոսկորներից: «Դրա համար մարդը պիտի թողնի իր հորն ու մորը և պիտի միանա իր կնոջը, և նրանք երկուսը մեկ մարմին պիտի լինեն»: Այս մեծ խորհուրդ է. բայց ես ասում եմ Քրիստոսի և եկեղեցու մասին: Եփեսացիս 5:30–32.

Երեսունյոթերորդ գլխում, երբ Եզեկիելը նույնացնում է վերջին օրերի ուխտը, որը նորոգված ուխտն է նրանց հետ, ովքեր ճանաչվում են որպես հարյուր քառասունչորս հազար, նա ներկայացնում է երկու փայտերի միավորման մի պատկերացում: Այդ երկու փայտերը, տոդ առ տոդ, ներառում են Ովսեեի և Պողոսի ամուսնական փոխաբերությունը: Երբ դրանք միացվեցին, այլևս չպիտի լինեին երկու ազգ, այլ մեկ ազգ՝ հավիտյան:

Եվ Ես նրանց մեկ ազգ պիտի դարձնեմ այդ երկրում՝ Իսրայելի լեռների վրա, և մեկ թագավոր պիտի լինի նրանց բոլորի թագավորը. և նրանք այլևս երկու ազգ չեն լինի, և այլևս բնավ երկու թագավորությունների չեն բաժանվի: Այլևս չեն պղծի իրենք իրենց իրենց կուռքերով, ոչ իրենց գարշելի բաներով, ոչ էլ իրենց որևէ հանցանքներով. այլ Ես պիտի ազատեմ նրանց իրենց բոլոր բնակավայրերից, որոնց մեջ մեղանշել են, և պիտի մաքրեմ նրանց. և նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը, և Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը: Եզեկիել 37:22, 23.

Եզեկիելի միացումը ցույց է տալիս այն ժամանակը, երբ նրանք այլևս բաժանված չեն, այլևս չեն մեղանշում, երբ մաքրվում են, և երբ Աստված է նրանց միակ Աստվածը, ու նրանք ունեն միայն մեկ թագավոր: Հոկտեմբերի 22-ին Ուխտի Պատգամաբերը հանկարծ եկավ տաճար՝ «մաքրելու» Իր ժողովրդին: Նա եկավ ընդունելու մի թագավորություն, որի ժողովուրդը, ըստ Պետրոսի, այդ ժամանակ պետք է լիներ քահանաների ու թագավորների թագավորություն: Այդ օրը փեսան ևս եկավ ամուսնությանը, որը Պողոսն ու Ովսեեն ճանաչում են որպես խորհուրդ, և որը ներկայացնում է աստվածության միավորումը մարդկության հետ: Հովհաննեսը ցույց է տալիս, որ այդ խորհուրդը, որը Պողոսը բնորոշում է որպես «Քրիստոսը ձեր մեջ, փառքի հույսը», պիտի ավարտվեր յոթերորդ հրեշտակի փող հնչեցնելու օրերին:

Բայց յոթերորդ հրեշտակի ձայնի օրերում, երբ նա պիտի սկսի փողահարել, Աստծո խորհուրդը պիտի ավարտվի, ինչպես որ Նա ավետել է Իր ծառաներին՝ մարգարեներին: Հայտնություն 10:7:

Յոթերորդ հրեշտակը երրորդ վայն է, որը հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Յոթերորդ հրեշտակը սկսեց փող հնչեցնել, երբ երրորդ հրեշտակը հայտնվեց 1844 թվականի պատմության մեջ և շարունակաբար thereafter, սակայն 1863 թվականի ապստամբությունը կանխեց, որ գործը ավարտվեր: Երրորդ հրեշտակը հասավ, և յոթերորդ փողը կրկին սկսեց հնչել 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այս անգամ «Աստծու խորհուրդը» պետք է «ավարտվի»: Այդ «խորհուրդը» աստվածայնության և մարդկայնության միությունն է, որը ծնում է հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք ապա դառնում են Աստծու դրոշմ ու բանակը: Այս պատճառով Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլուխը սկսվում է նրանով, որ Եզեկիելը տարվում է մեռած, չոր ոսկորների մի հովիտ: Այդ ոսկորները ներկայացնում են Լաոդիկեական աղվենտիզմը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այս պատճառով Պողոսը Աստծու խորհրդի մասին իր ավետարանը հասցեագրում է Լաոդիկեացիներին:

Քանզի կամենում եմ, որ դուք իմանաք, թե ինչ մեծ ճիգ ունեմ ձեզ համար, և Լաոդիկեայում եղողների համար, և բոլոր նրանց համար, որ մարմնով իմ երեսը չեն

տեսել. որպեսզի նրանց սրտերը մխիթարվեն՝ սիրով միավորված լինելով, և հասնեն հասկացողության լիակատար վստահության ամբողջ հարստությանը՝ Աստծու խորհրդի ճանաչմանը, և Հոր, և Քրիստոսի. Որի մեջ ծածկված են իմաստության և գիտության բոլոր գանձերը: Կողոսացիս 2:1–3.

Սա նաև այն նկարագրությունն է, որ Քույր Ուայթը կապում է Եզեկիելի մեռյալ, չորացած ոսկորների հետ:

«Սակայն չոր ոսկորների այս նմանությունը վերաբերում է ոչ միայն աշխարհին, այլև նրանց, ովքեր մեծ լույսով են օրհնվել. որովհետև նրանք ևս նման են հովտի կմախքներին: Նրանք ունեն մարդկանց կերպարանքը, մարմնի կառուցվածքը, բայց չունեն հոգևոր կյանք: Սակայն առակը չոր ոսկորներին չի թողնում պարզապես իրար միացած՝ մարդկանց կերպարանքներն ընդունած. որովհետև բավական չէ, որ լինի վերջույթների և դիմագծերի համաչափություն: Կյանքի շունչը պետք է կենդանացնի մարմինները, որպեսզի նրանք կանգնեն ուղիղ և անցնեն գործության: Այս ոսկորները ներկայացնում են Իսրայելի տունը՝ Աստծո եկեղեցին, և եկեղեցու հույսը Սուրբ Հոգու կենսատու ազդեցությունն է: Տերը պետք է փչի չոր ոսկորների վրա, որպեսզի նրանք ապրեն:»

Աստծո Հոգին, Իր կենդանարար գործությամբ, պետք է լինի յուրաքանչյուր մարդկային գործակալի մեջ, որպեսզի յուրաքանչյուր հոգևոր մկան և ջլի գործադրություն լինի: Առանց Սուրբ Հոգու, առանց Աստծո շնչի, լինում է խղճի թմրություն, հոգևոր կյանքի կորուստ: Շատերը, որ գուրկ են հոգևոր կյանքից, իրենց անուններն ունեն եկեղեցու գրանցամատյաններում, սակայն գրված չեն Գառան կյանքի գրքում: Նրանք կարող են միացած լինել եկեղեցուն, սակայն միավորված չեն Տիրոջ հետ: Նրանք կարող են ժրաջան լինել որոշակի պարտականությունների մի ամբողջ շարքի կատարման մեջ և համարվել կենդանի մարդիկ, սակայն շատերը պատկանում են նրանց թվին, ովքեր ունեն «անուն, թե ապրում ես, բայց մեռած ես»:

«Եթե հոգին չդառնա առ Աստված ճշմարիտ դարձով, եթե Աստծո կենսատու շունչը հոգին չկենդանացնի դեպի հոգևոր կյանք, եթե ճշմարտությունը դավանողները չդեկավարվեն երկնածին սկզբունքով, նրանք ծնված չեն այն անապական սերմից, որ ապրում և մնում է հավիտյան: Եթե նրանք Քրիստոսի արդարությանը չեն վստահում իբրև իրենց միակ ապահովության, եթե չեն ընդօրինակում Նրա բնավորությունը, չեն գործում Նրա հոգով, ապա նրանք մերկ են, նրանք հագած չեն Նրա արդարության պատմուճանը: Մեռյալներին հաճախ ներկայացնում են իբրև կենդանիների, որովհետև նրանք, ովքեր իրենց իսկ պատկերացումներով մշակում են այն, ինչ իրենք կոչում են փրկություն, չունեն Աստծուն, որ գործում է իրենց մեջ՝ կամենալու և գործադրելու Իր բարի հաճության համաձայն»:

«Այս խավը լավ է ներկայացված այն չոր ոսկորների հովտով, որ Եզեկիելը տեսավ տեսիլքի մեջ»: Review and Herald, January 17, 1893.

Լճօճիկեական պատգամը առաջին անգամ ներկայացվեց ադվենտականությանը 1856 թվականին՝ հենց այն տարում, երբ Տերը բացեց Ղևտացոց գրքի քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» առաջընթաց լույսը: 1856 թվականի պատգամը, որը բաղկացած էր

ապաշխարության կոչ անող ներքին պատգամից և մարգարեության արտաքին պատգամից, մերժվեց 1863 թվականին: «Քրիստոսը ձեր մեջ՝ փառքի հույսը» խորհրդի Լճօճիկեական պատգամը կրկնվեց 1888 թվականին Երեցներ Ջոնսի և Վազգոների միջոցով, և այդ պատգամը նույնպես Քույր Ուայթի կողմից նույնացվեց որպես Լճօճիկեային ուղղված պատգամ:

Տող առ տող, Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլուխը սկսվում է նրանով, որ Եզեկիելը հոգևորապես փոխադրվում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11, որտեղ նրան տրվում է տեսարան Լաոդիկեական աղվենտիզմի մասին, որոնք մեռած են մեղքերի և հանցանքների մեջ: Նրան ասվում է հռչակել երկու հստակ մարգարեական պատգամներ: Առաջինը միավորում է առաջ բերում, սակայն մարմինները դեռ մեռած են: Երկրորդ մարգարեությունը կոչ է անում, որ «չորս հողմերի» պատգամը շունչ հաղորդի ոսկորներին: Չորս հողմերի պատգամը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատգամն է, որը մատնանշում է չորս հրեշտակների, որոնք բռնել են չորս հողմերը: Քույր Ուայթը այդ չորս հողմերը բնորոշում է որպես «գայրացած ձի», որը փորձում է պոկվել, որովհետև սանձված է: Իսլամի գայրացած ձին ձգտում է պոկվել և իր ճանապարհին մահ ու կործանում բերել, ինչպես արեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այն կրկին պիտի արձակվի մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Այդ պատգամը մեռած մարմինները միաբանում է մեկ բանակի մեջ, որը կանգնած է իր ոտքերի վրա: Այդ միավորված բանակը ոտքի է կանգնեցվում յոթերորդ հրեշտակի պատգամին ի պատասխան, որովհետև յոթերորդ հրեշտակի փող հնչեցնելու օրերին Քրիստոսի հետ հարյուր քառասունչորս հազարի ամուսնության խորհուրդը պիտի կատարվի:

Ապա Եզեկիելին ցույց է տրվում երկու փայտերի միացումը, որոնք դառնում են մեկ ազգ: Այդ երկու փայտերը Իսրայելի հյուսիսային թագավորությունն են և Հուդայի հարավային թագավորությունը, որոնք միավորվում են որպես մեկ ազգ՝ իրենց փոխադարձ ցրման երկու հազար հինգ հարյուր քսանամյա ժամանակաշրջանների ավարտին: Նրանց այդ փոխադարձ ավարտը առաջ է բերում հոգևոր տաճար, որը ներկայացված է փոխադարձ ցրման ժամանակների սկզբում և վերջում եղած քառասունվեց տարիներով:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Եվ նրանք առավոտյան վաղ վեր կացան ու դուրս եկան դեպի Թեկուայի անապատը. և երբ դուրս էին գալիս, Հովսափատը կանգնեց ու ասաց. Լսեցե՛ք ինձ, ո՛վ Հուդա, և դուք՝ Երուսաղեմի բնակիչներ. հավատացե՛ք Տեր ձեր Աստծուն, և կհաստատվեք. հավատացե՛ք Նրա մարգարեներին, և հաջողություն կունենաք: ԲՄնացորդաց 20:20»

«Հավատացե՛ք Տեր ձեր Աստծուն, և կհաստատվեք. հավատացե՛ք Նրա մարգարեներին, և կհաջողեք»:

«Եսայիա 8:20. «Դեպի՛ օրենքը և վկայութիւնը. եթէ նրանք չխօսեն այս խօսքի համաձայն, պատճառը այն է, որ նրանց մեջ լոյս չկայ»:

«Աստծու ժողովրդի առաջ այստեղ դրված են երկու գրություններ՝ հաջողության համար երկու պայման: Անձամբ Եհովայի կողմից խոսված օրենքը և մարգարեության հոգին այն երկու աղբյուրներն են իմաստության, որոնք պիտի առաջնորդեն Նրա ժողովրդին յուրաքանչյուր փորձառության մեջ: Բ Օրինաց 4:6: «Սա է ձեր իմաստությունն ու ձեր հանճարը ժողովուրդների աչքի առաջ, որոնք պիտի ասեն. “Իսկապես այս մեծ ազգը իմաստուն և հանճարեղ ժողովուրդ է”»:

«Աստծու օրենքը և մարգարեության Հոգին ձեռք ձեռքի տված առաջնորդում և խրատում են եկեղեցուն, և երբ էլ եկեղեցին դա ճանաչել է՝ հնազանդվելով Նրա օրենքին, մարգարեության հոգին ուղարկվել է՝ առաջնորդելու նրան ճշմարտության ճանապարհով:»

«Հայտնություն 12:17. «Եվ վիշապը բարկացավ կնոջ վրա, և գնաց պատերազմելու նրա սերնդի մնացորդի դեմ, որոնք պահում են Աստծո պատվիրանները և ունեն Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը»: Այս մարգարեությունը հստակորեն ցույց է տալիս, որ մնացորդ եկեղեցին Աստծուն պիտի ընդունի Իր օրենքում և պիտի ունենա մարգարեական պարզեր: Աստծո օրենքին հնազանդությունը և մարգարեության հոգին միշտ զանազանել են Աստծո ճշմարիտ ժողովրդին, և փորձությունը սովորաբար տրվում է ներկա դրսևորումների վերաբերյալ:»

«Երեմիայի օրերում ժողովուրդը ոչ մի կասկած չունեց Մովսեսի, Եղիայի կամ Եղիսեի պատգամի վերաբերյալ, սակայն նրանք կասկածի տակ առան և մի կողմ դրեցին Աստծուց Երեմիային ուղարկված պատգամը, մինչև որ դրա ուժն ու զորությունը զուր անցան, և այլևս ոչ մի դարման չմնաց, բացի նրանից, որ Աստված նրանց գերության տաներ:»

«Նույնպես էլ Քրիստոսի օրերում ժողովուրդը սովորել էր, որ Երեմիայի պատգամը ճշմարիտ էր, և իրենք իրենց համոզել էին հավատալու, թե եթե ապրած լինեին իրենց հայրերի օրերում, կընդունեին նրա պատգամը, մինչդեռ մինևույն ժամանակ մերժում էին Քրիստոսի պատգամը, Որի մասին բոլոր մարգարեները գրել էին:»

«Երբ աշխարհում ծագեց երրորդ հրեշտակի պատգամը, որը պետք է իր ամբողջությամբ և զորությամբ Աստծո օրենքը հայտնի եկեղեցուն, մարգարեական պարզեն էլ անմիջապես վերականգնվեց: Այս պարզեր շատ նշանավոր դեր է կատարել այս պատգամի զարգացման և առաջնորդման գործում:»

«Քանի որ կարծիքների տարբերություններ են առաջացել Սուրբ Գրությունների մեկնաբանությունների և աշխատանքի մեթոդների վերաբերյալ, որոնք կարող էին խաբիլել պատգամին հավատացողների հավատը և աշխատանքի մեջ բաժանում առաջ բերել, մարգարեության ոգին միշտ լուսավորել է իրավիճակը: Այն միշտ միասնություն է բերել մտքի մեջ և ներդաշնակություն՝ գործելակերպի մեջ հավատացյալների ամբողջության համար: Պատգամի զարգացման և աշխատանքի աճի ընթացքում ծագած յուրաքանչյուր ճգնաժամում նրանք, ովքեր հաստատապես կառչած են մնացել Աստծո օրենքից և մարգարեության Հոգու լույսից, հաղթանակել են, և գործը նրանց ձեռքում բարգավաճել է»: Loma Linda Messages, 34.